

Representantforslag 1 S

(2014–2015)

fra stortingsrepresentantene Marit Arnstad og Geir Pollestad

Dokument 8: 1 S (2014–2015)

Representantforslag fra stortingsrepresentantene Marit Arnstad og Geir Pollestad om erstatningsvern for næringsutøvere innenfor yngleo­mrådet for rovdyr

Til Stortinget

Bakgrunn

Storsamfunnet skal bære de økonomiske kostnadene av rovdyrpolitikken, ikke den enkelte næringsutøver. Dette lå til grunn i Stortingets behandling av St.meld. nr. 35 (1996–1997) om rovviltforvaltningen, og det fremkommer i Høyesteretts uttalelse i Rendalsdommen, Norsk Retstidende 2006 side 1105, avsnitt 34:

«Vår rovviltpolitikk bygger på den oppfatning at den enkelte borger ikke skal påføres omkostninger ved påført skade eller tiltak for å forbygge skade»,

og avsnitt 44 og 45:

«Rovdyr har til alle tider i større eller mindre grad representert en fare for at husdyr blir påført lidelser. Like fullt synes det til nå å ha vært en fremmed tanke at dyreeiere ut fra hensynet til vern mot rovdyr over et langt tidsrom skulle kunne pålegges å avstå fra å bruke sin utmarkseiendom som beite. Dette antas å ha sammenheng med den mulighet som har vært til stede for å fjerne faren ved jakt på rovdiret. Adgangen til slik jakt er nå sterkt begrenset ved det vern av rovdyr som er gjennomført, jf. de bestemmelser i viltloven som jeg allerede har nevnt. Det er disse verneregler som er den direkte årsak til at det akutte problemet som oppsto på de ankende parters utmark i juni 2002, ikke ble løst i løpet av kort tid.»

Dyrevelferdsloven § 24 b avgrens­er også dyreeiers plikt til å beskytte husdyr mot rovviltangrep etter det Høyesterett uttaler i forbindelse med Rendalsdommen.

Etter Høyesteretts dom i Kleivasaken får dyreeiere ikke utbetalt erstatning for tap av husdyr uten at det er foretatt omfattende, forebyggende tiltak. Slike forebyggende tiltak gis det ingen kompensasjon for.

I sum medfører dette at grunneiere innenfor yngleo­mråde for rovdyr påføres langt større økonomiske belastninger enn grunneiere innenfor verne­områder som nasjonalparker, landskapsvernområder og naturreservater. Grunneiere i slike områder har, etter naturmangfoldloven § 50, rett til erstatning fra staten for økonomisk tap når et vern medfører at det blir vanskelig å drive et bruk videre. Med andre ord innebærer rettspraksis at tap av beiterett ikke er gitt noe erstatningsrettslig vern.

Ifølge naturmangfoldloven § 19 skal dyreeiere ved rovdyrskade erstattes tapet av dyrets verdi og direkte følgekostnader. Utgifter til inngjerding, gjeting, tidlig­anking, forsinket beiteslipp, flytting av dyr og andre forebyggende tiltak er ikke dekket.

Forslagsstillerne mener at staten må erstatte reelle kostnader ved plikt til forebyggende tiltak og driftsomlegginger på linje med de erstatningsregler som finnes når det opprettes verne­områder som nasjonalparker, landskapsvernområder eller naturreservater. Naturmangfoldloven § 19 må derfor endres slik at den er likelydende med § 50 i samme lov. Plikt til forebyggende tiltak, driftsomlegging, beitenekt eller avvikling av husdyrhold på grunn av rovdyrpolitikken, er et inngrep i den private eiendomsretten som kan redusere grunneiernes bruksrett betydelig. Slike tiltak må derfor utløse full erstatning for den reduserte bruksverdien av eiendommen.

Forslagsstillerne deler daværende stortingsrepresentant Erna Solbergs oppfatning fra debatten om rovviltforliket i Stortinget 17. juni 2011:

«Selv om målsettingen vår er at det ikke skal bli beitenekt etter dyrevelferdsloven i årene fremover med en bedre forvaltning av rovviltet, er vi altså blitt enige om det grunnleggende prinsippet – synes jeg – for enhver forvaltning av storsamfunnet når det gjelder privat eiendomsrett, nemlig at hvis det blir ilagt beiterettnektning, skal man samtidig kompenseres fullt ut fra dag én»

Forslag

På denne bakgrunn fremmes følgende

f o r s l a g :

Stortinget ber regjeringen endre erstatningsbestemmelsen i naturmangfoldloven § 19, slik at den blir likelydende med lovens § 50. Dette vil gi grunneiere i yngleområdet for rovdyr full erstatning ved beitenekt og tap av næringsgrunnlag dersom husdyrhold må oppgis, eller ved plikt til omfattende forebyggende tiltak.

6. oktober 2014